

Arrest

nr. 133 582 van 20 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. PEETERS loco advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 29 maart 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 26 april 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 7 mei 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 30 juli 2013 en op 18 maart 2014.

1.3. Op 28 juli 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 juli 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, die verklaart de Egyptische nationaliteit te bezitten, zou afkomstig zijn van Damasha in het district 'Mashtoul al souk' in Egypte. In 2003 zou u uw universitaire studies in de Arabische taal en cultuur hebben voltooid aan de 'al Azhar'-universiteit in Cairo. Gedurende uw licentiejaren zou u lid zijn geweest van door de Egyptische overheid officieel geregistreerde studentenorganisatie 'Gil Nasr al Manshoud'. U zou in de schoot van deze studentenorganisatie deel hebben genomen aan betogingen tegen slechte beleidsbeslissingen van de overheid omtrent studentenzaken. Hiervoor zou u een drietal keren door de politie zijn opgepakt en telkens na twee à drie dagen opsluiting zijn vrijgelaten. U zou zijn afgestudeerd in 2003. Vanwege uw deelname aan dergelijke betogingen zou de overheid uw naam op een zwarte lijst hebben gezet waardoor u zou zijn uitgesloten van overheidsjobs. Omdat u hierdoor niet aan werk zou hebben kunnen raken zou u zich omstreeks april 2004 bij het Moslimbroederschap hebben aangesloten. U zou in ruil voor de belofte van werk door het Moslimbroederschap begin 2005 mee hebben geholpen aan verkiezingscampagnes voor een kandidaat voor het Moslimbroederschap die als onafhankelijke opkwam voor uw district 'Mashtoul al Souk'. Op 1 december 2005 zou u met een groep militanten van het Moslimbroederschap in 'Mashtoul al Souk' naar het kiesbureau zijn gestapt om jullie stem uit te brengen voor de kandidaat van het Moslimbroederschap. Een politietroepenmacht zou ter plaatse zijn gekomen en u uw groep verhinderd hebben te gaan stemmen. De politie zou geweld hebben gebruikt en met traangas hebben geschoten om jullie uit elkaar te drijven. U zou met een groep van 20 à 25 militanten zijn opgepakt en meegenomen naar het politiekantoor van 'Mashtoul al Souk'. U zou er na drie dagen opsluiting en marteling zijn vrijgelaten. Omstreeks 7 december 2005 zou u met een groep van ongeveer 100 militanten van het Moslimbroederschap affiches hebben opgesteld over het politiegeweld van 1 december 2005 en deze in 'Mashtoul al Souk' op straat hebben verdeeld. Opnieuw zou een politietroepenmacht zijn geïntervenieerd en met geweld de actievoerders uit elkaar hebben gedreven. U zou weer met vele militanten door de politie zijn aangehouden en meegenomen naar het politiekantoor van 'Mashtoul al Souk'. Vanaf dan hebt u afstand genomen van de Moslimbroeders. Na ongeveer een week opsluiting in het politiekantoor zou u zijn overgebracht naar de gevangenis Zaazik. U zou door de rechtbank zijn veroordeeld tot vier jaar gevangenisstraf voor verspreiding van politiek geladen brochures, creëren van chaos in het land en een aanval op de politietroepenmacht. Na vier jaar detentie zou u eind december 2009 zijn vrijgelaten. Hierna zou uw naam door de autoriteiten op een lijst zijn gezet van gevaarlijke islamisten waardoor u geviseerd bleef door het regime. Zo zou u zijn uitgesloten van een overheidsjob en zou de politie u nog drie keren bij u thuis hebben opgepakt en na telkens na twee à drie dagen opsluiting hebben vrijgelaten. Door deze problemen zou u beslist hebben uit het Moslimbroederschap te stappen en zou u in de matrassenzaak van uw familie zijn beginnen werken. Omdat u niet met rust zou zijn gelaten door de politie zou u beslist hebben Egypte te verlaten. In februari 2010 zou u illegaal Libië zijn ingereisd en clandestien per boot naar Italië zijn gevaren. Vervolgens zou u illegaal naar Frankrijk en verder naar België zijn doorgereisd waar u in de loop van maart 2010 toekwam en zich op 26 april 2010 vluchteling verklaarde.

U verklaart thans niet naar Egypte te kunnen terugkeren omdat u nog steeds op de zwarte lijst zou staan van 'gevaarlijke islamisten' bij het oude regime. Dit regime zou na de coup van het leger tegen de democratisch verkozen president Mohamed Morsi van het Moslimbroederschap opnieuw aan de macht zijn gekomen in Egypte door hun nauwe samenwerking met het leger.

U zou ook vanwege uw detentieverleden in Egypte zijn uitgesloten van een overheidsjob.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een originele geboorteakte neer, uw universitair diploma behaald aan de 'al Azhar'-universiteit in Cairo en studieattesten, een kopie van uw identiteitskaart en twee medische attesten van een arts in België.

B. Motivering

Er dient door het CGVS te worden opgemerkt dat aan u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend en dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst dient opgemerkt dat u de Belgische autoriteiten heeft trachten te misleiden door op Belgisch grondgebied na een controle van de vreemdelingenpolitie op 31 maart 2010 valse identiteitsgegevens op te geven, namelijk Adnan Mohamed, geboren op 7 mei 1980 in Nablous in Palestina (zie politieverlag, dd. 31 maart 2010 toegevoegd aan het administratief dossier). U ontving bij deze controle een bevel om het Belgisch grondgebied te verlaten. Echter, u gaf geen gehoor aan dit bevel en wachtte nog tot 26 april 2010 om een asielverzoek in te dienen bij de Belgische asielinstanties. Hierbij verklaarde u plots een Egyptenaar te zijn in plaats van een Palestijn en gaf u als naam Gouda Ibrahim Mustafa op, geboren op 7 juli 1979 in Damasha in Egypte.

Dat u bij verschillende gelegenheden verschillende identiteiten opgeeft tegenover de Belgische autoriteiten doet ten zwaarste twifelen aan de oprechtheid van uw verklaringen. Daarenboven

kan u tot op heden geen enkel origineel identiteitsdocument voorleggen (CGVS, tweede gehoor, p. 1), dit terwijl u sinds 2010 in België verblijft. Een geboorteakte is immers niet afdoende als identiteitsdocument. Tevens moet worden opgemerkt dat u omtrent uw Egyptisch paspoort tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS dit paspoort gedurende uw vluchtreis naar België te zijn kwijtgespeeld (CGVS, eerste gehoor, p. 2). Gedurende uw tweede gehoor beweerde u geheel anders dat dit document u ongeveer vier maanden geleden door uw familie per post zou zijn verstuurd maar onderweg verloren zou zijn geraakt (CGVS, tweede gehoor, p. 1). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dan weer uw paspoort aan de smokkelaar te hebben moeten afgeven (zie administratief dossier DVZ, vraag 21). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen over uw paspoort doen vermoeden dat u uw paspoort, nochtans een belangrijk document ter staving van uw identiteit en de manier waarop u uw land heeft verlaten, probeert achter te houden. In elk geval stellen ze de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen in een slecht daglicht.

Dat u zo lang wacht om asiel aan te vragen, terwijl u al een bevel had gekregen het grondgebied te verlaten, ondermijnt bovendien van de ernst en de geloofwaardigheid van uw claim nood te hebben aan internationale bescherming. Immers, van iemand die beweert dat hij zijn land is moeten verlaten uit vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, kan worden verwacht dat hij dit onmiddellijk te kennen geeft.

Vervolgens dient aangestipt dat u uw asielrelaas baseert op uw vermeende engagement voor het Moslimbroederschap. U verklaarde hierdoor in het vizier te zijn gekomen van de Egyptische autoriteiten. Hierover moet het CGVS vaststellen dat uw voorgehouden engagement voor het Moslimbroederschap sterk in twijfel kan worden getrokken.

Vooreerst blijkt dat u over bijzonder weinig informatie beschikt met betrekking tot de ideologie en historiek van het Moslimbroederschap. Gevraagd naar de ideologie en doeleinden van deze politieke beweging kwam u niet verder dan in algemene en vage bewoordingen aan te geven dat vertegenwoordigers van het Moslimbroederschap u vertelden dat ze werk maken van corruptiebestrijding en voor werkgelegenheid zorgen voor de mensen (CGVS, tweede gehoor, p. 3).

Vervolgens slaagde u erin slechts een enkele ideoloog van het Moslimbroederschap op te geven, namelijk Hassan al Banna, de oprichter van de beweging. U wist verder niet te vertellen waar in Egypte Hassan al Banna het Moslimbroederschap heeft opgericht. Evenmin wist u aan te geven onder welke omstandigheden hij is overleden en wie hem heeft opgevolgd, wat des te meer bevreemdend is daar hij werd vermoord, en dit reeds in 1949. Evenmin kon u het beroep van Hassan al Banna opgeven. U bleek ook niet in staat iets te vertellen over de politieke strijd die Hassan al Banna gedurende zijn leven voerde tijdens het koloniaal tijdperk in Egypte. (CGVS, tweede gehoor, p. 3).

Dient tevens aangestipt dat uzelf verklaarde nooit werken te hebben gelezen van historische denkers en ideologen van het Moslimbroederschap (CGVS, tweede gehoor, p. 3). U bleek ook geen kennis te hebben van de inhoudelijke politieke spanningen tussen het Moslimbroederschap en oud president Anwar Saddat van Egypte die door een lid van 'Jamaha al Islamiya', een radicale islamistische groepering is vermoord (CGVS, tweede gehoor, p. 3).

Bovenstaande vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van uw voorgehouden aansluiting en engagement voor het Moslimbroederschap. Uw uitleg voor uw onwetendheid, namelijk dat u louter omwille van een job u bij de partij hebben aangesloten (CGVS, p. 3) en dat u enkel voor de partij zou hebben gekozen omdat deze corruptie in het land zou bestrijden en de werkgelegenheid bevorderen is niet overtuigend (CGVS, eerste gehoor, p. 2-3 en tweede gehoor, p. 2). Immers, uzelf verklaarde gedurende uw aansluiting bij het Moslimbroederschap van eind 2004 tot de parlamentsverkiezingen van december 2005 actief deel te hebben genomen aan verkiezingscampagnes van de partij en jongeren te hebben gesensibiliseerd voor lidmaatschap voor het Moslimbroederschap (CGVS, tweede gehoor, p. 2). U verklaarde ook aan de befaamde islamitische universiteit 'al Azhar' in Cairo te zijn afgestudeerd (CGVS, eerste gehoor, p. 1) waardoor dient aangenomen dat u oog had voor de historische islamitische politieke bewegingen in uw land van herkomst.

Gezien u uw aansluiting en engagement voor het Moslimbroederschap niet aannemelijk heeft kunnen maken, rijzen ook twijfels over uw daaruit voortvloeiende ingeroepen vervolgingsproblemen met de Egyptische autoriteiten.

Overigens heeft u omtrent deze problemen incoherente en tegenstrijdige verklaringen afgelegd die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondergraven. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS dat na de gewelddadige interventie van de politie voor het stembureau van uw district 'Mashtoul al Souk' waar u met militanten van uw partij actie zou hebben gevoerd 20 à 25 militanten van het Moslimbroederschap, u inbegrepen, zouden zijn opgepakt en meegenomen naar het politiekantoor van 'Mashtoul al Souk'. U zou na drie dagen opsluiting en mishandeling op dit politiekantoor zijn vrijgelaten (CGVS, eerste gehoor, p. 4). Gedurende uw tweede gehoor beweerde u

geheel anders dat die dag slechts 10 à 15 militanten, u inbegrepen, zouden zijn opgepakt en meegenomen. Uzelf zou niet drie dagen maar slechts een dag zijn opgesloten en mishandeld (CGVS, tweede gehoor, p. 5). Hiermee geconfronteerd wijzigde u plots uw verklaringen en gaf u aan dat u een dag zou zijn opgesloten en door de mishandelingen door de politie twee dagen hiervan thuis te hebben moeten herstellen. Uw kameraden zouden wel drie dagen zijn opgesloten (CGVS, tweede gehoor, p. 10). Deze uitleg is niet afdoende.

Vervolgens verklaarde u omstreeks 5 december 2005 met een honderdtal militanten van het Moslimbroederschap in 'Mashtoul al Souk' op straat zelfgemaakte affiches met vermelding van het politiegeweld van 1 december 2005 te hebben verdeeld. U zou hierdoor weer door de politie zijn opgepakt en meegenomen. Dient echter aangestipt dat u omtrent uw vermeende detentie in de 'Zaazik' gevangenis tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Zo verklaarde u tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS gedurende uw detentieperiode van vier jaar in deze gevangenis nooit met een moslimbroeder in een cel te hebben vastgezet. U zou de enige moslimbroeder zijn geweest en zou geen andere moslimbroeders in uw gevangenis hebben gezien of gesproken (CGVS, tweede gehoor, p. 8). Tijdens uw eerste gehoor beweerde u geheel anders nog met een andere moslimbroeder uw cel drie jaar lang te hebben gedeeld. U noemde deze persoon bij naam en verklaarde dat hij zou zijn gedetineerd vanwege zijn deelname aan een verkiezingscampagne voor een kandidaat van het Moslimbroederschap in het district 'Mijal al Kamh' (CGVS, eerste gehoor, p. 8). Hiermee geconfronteerd gaf u aan het niet meer te weten (CGVS, tweede gehoor, p. 9). Deze uitleg is niet afdoende.

Vervolgens verklaarde u tijdens uw eerste gehoor buiten de moslimbroeder die in uw cel zat van uw familie vernomen te hebben dat er nog drie andere moslimbroeders in een ander deel van de 'Zaazik'-gevangenis gedetineerd waren (CGVS, eerste gehoor, p. 8). Gedurende uw tweede gehoor beweerde u geheel anders dat uw familie u verteld had dat er nog slechts een andere moslimbroeder in de 'Zaazik'-gevangenis opgesloten was (CGVS, tweede gehoor, p. 9). Hiermee geconfronteerd wijzigde u plots uw verklaringen door aan te geven dat die ene opgesloten moslimbroeder van uw regio zou zijn (CGVS, tweede gehoor, p. 10). Deze uitleg is niet overtuigend.

Verder verklaarde u tijdens uw eerste gehoor slechts maandelijks en bij feestelijke gelegenheden familiebezoek te hebben ontvangen in de 'Zaazik'-gevangenis (CGVS, eerste gehoor, p. 8). Gedurende uw tweede gehoor beweerde u geheel anders afhankelijk van de tijd van uw familie soms wekelijks, soms maandelijks familiebezoek te hebben gekregen (CGVS, tweede gehoor, p. 9).

Voorts verklaarde u tijdens uw eerste gehoor te hebben mogen werken gedurende uw detentie in de 'Zaazik'-gevangenis en hiervoor een vergoeding te hebben ontvangen. Zo zou u soms cellen van rijkere gedetineerden hebben mogen kuisen (CGVS, eerste gehoor, p. 8). Gedurende uw tweede gehoor beweerde u geheel anders nooit in deze gevangenis te hebben mogen werken. U zou uw cel enkel hebben mogen verlaten om te eten, te bidden en een luchtje te scheppen op de buitenkoer (CGVS, tweede gehoor, p. 9). Hiermee geconfronteerd wijzigde u plots uw verklaringen en gaf u aan dat u enkel officieus zou hebben gewerkt door privé soms de cellen van rijkere gedetineerden te hebben opgekuist tegen betaling (CGVS, tweede gehoor, p. 10). Deze uitleg is niet overtuigend.

Overigens is het zeer merkwaardig dat u weinig informatie wist te verschaffen over de situatie van de groep militanten van het Moslimbroederschap die samen met u gedurende jullie acties op 1 december 2005 en 5 december 2005 in uw district 'Mashtoul al Souk' door de politie van 'Mashtoul al Souk' zouden zijn gearresteerd en gedetineerd. U kon geen enkele naam opgeven van een militant van deze groep die zou zijn vrijgelaten of nog in detentie zou zitten. U kwam hieromtrent niet verder dan in algemene en vage bewoordingen aan te geven dat sommigen zouden zijn gedetineerd en anderen vrijgelaten. Uw uitleg voor uw gebrekkige kennis als zou u enkel met de militanten samen actie hebben gevoerd in uw district maar niemand van hen kennen is weinig realistisch en overtuigend. Het is weinig geloofwaardig dat u op geen enkel moment inlichtingen heeft ingewonnen over het lot van uw opgepakte kameraden. Immers, uzelf verklaarde na uw vrijlating blijvend lastig te zijn gevallen door de politie, temeer uw bewering zelf in de problemen te zijn gekomen en ook na uw vrijlating nog te zijn lastig gevallen. Hierdoor dient aangenomen te worden dat u poolshoogte heeft genomen over uw aangehouden kameraden teneinde uw eigen vervolgingsrisico beter te kunnen inschatten (CGVS, eerste gehoor, p. 8-9 en tweede gehoor, p. 8-9).

Verder verklaarde u over uw vonnis van uw veroordeling en een attest van uw detentie in de 'Zaazik'-gevangenis te hebben beschikt. U zou deze documenten thuis bij uw familie in Egypte hebben achtergelaten (CGVS, eerste gehoor, p. 5). Dat u dit niet kan voorleggen is des te meer opmerkelijk daar u onsamenhangende verklaringen heeft afgelegd over wat er met de documenten gebeurd is. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat deze documenten in uw kamer op het gelijkvloers van uw ouderlijke woning zouden hebben gelegen. U zou als enige ongehuwde zoon bij uw ouders op dit gelijkvloers hebben gewoond en uw gehuwde broers op de bovenverdiepingen van de woning. Na het overlijden van uw beide ouders in 2013 zouden uw gehuwde broers het gelijkvloers ook hebben ingenomen. Uw documenten zouden tijdens de herinrichting door uw broers van het gelijkvloers

verloren zijn geraakt (CGVS, eerste gehoor, p. 5). Gedurende uw tweede gehoor beweerde u geheel anders dat uw broers op de bovenverdiepingen zijn blijven wonen ook na het overlijden van uw beide ouders. Uw neef die bij u en uw ouders op het gelijkvloers zou hebben gewoond zou na zijn huwelijk met zijn echtgenote op het gelijkvloers zijn blijven wonen. Uw documenten zouden dan zijn kwijtgeraakt gedurende zijn herinrichting van het gelijkvloers (CGVS, tweede gehoor, p. 8).

Vervolgens verklaarde u tijdens uw eerste gehoor uw broer in Egypte vanuit België te hebben opgebeld met de vraag uw attest van detentie op te vragen bij de directie van de Zaaqik-gevangenis. Uw broer zou naar de directie van de gevangenis zijn gestapt en deze zou hem het attest geweigerd hebben (CGVS, eerste gehoor, p. 5). Gedurende uw tweede gehoor beweerde u daarentegen dat uw broer nooit naar de gevangenisdirectie van 'Zaaqik' zou zijn gestapt. Hij zou enkel bij de politie en de rechtbank zijn geweest om uw detentieattest te laten opvragen bij de gevangenisdirectie (CGVS, tweede gehoor, p. 6-7).

U kon tot op heden noch het vonnis noch het attest van detentie voorleggen. Nochtans verklaarde u gedurende uw voorleiding voor de rechtbank bijstand te hebben gehad van een advocaat (CGVS, eerste gehoor, p. 5 en tweede gehoor, p. 7). Hierdoor dient aangenomen te worden dat er mogelijkheden zijn bij uw advocaat een afschrift van uw gerechtelijk dossier te bekomen.

Evenzeer geldt dit voor de vermeende twee oproepingsbrieven van de politie die uw familie in uw afwezigheid respectievelijk omstreeks oktober/november 2013 en januari 2014 thuis van de politie zou hebben ontvangen.

Echteropmerkelijk is de vaststelling dat u beide oproepingsbrieven niet eerder aan het CGVS heeft overgemaakt. Immers, u verklaarde dat uw familie beiden brieven ruim voor uw CGVS-gehoor op 18 maart 2014 van de politie zou hebben ontvangen (CGVS, tweede gehoor, p. 6-7). Uw uitleg als zou u het belang niet hebben ingezien van deze documenten voor uw asielaanvraag en hierdoor pas tijdens uw gehoor van 18 maart 2014 hiervan melding hebben gemaakt is niet overtuigend. Immers, er werd u gedurende uw eerste gehoor uitdrukkelijk gevraagd alle documenten aan het CGVS over te maken die uw aangehaalde problemen met de Egyptische autoriteiten kunnen staven (CGVS, eerste gehoor, p. 8-9). Uzelf verplichtte zich ertoe hiervan werk te zullen maken (CGVS, eerste gehoor, p. 8-9).

Vervolgens verklaarde u gedurende uw tweede gehoor dat beide oproepingsbrieven onderweg zijn per post. U zou ze na enkel dagen ontvangen (CGVS, tweede gehoor, p. 8-9). Echter, het CGVS stelt vast dat u tot op heden de brieven niet aan het CGVS heeft overgemaakt.

Uit bovenstaande vaststellingen dient besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering omwille van uw engagement voor het Moslimbroederschap een vervolgingsvrees te koesteren voor de Egyptische autoriteiten.

Tenslotte verklaarde u tijdens uw studentenjaren aan de 'al Azhar'-universiteit vanwege uw engagement voor de studentenorganisatie 'Gil Nasr al Manshoud' gedurende 2002 en 2003 een drietal keren te zijn gearresteerd door de politie en telkens na twee à drie dagen opsluiting te zijn vrijgelaten. U zou sindsdien door de Egyptische staatsveiligheid op een zwarte lijst zijn gezet waardoor u zou zijn uitgesloten van een job bij de overheid (CGVS, tweede gehoor, p. 1-2). Hierbij dient opgemerkt dat er getwijfeld kan worden aan deze voorgehouden arrestaties. Zo is het merkwaardig dat u niet precies wist te vertellen hoeveel keer u door de politie zou zijn aangehouden en opgesloten. U verklaarde eerst twee à drie keren te zijn gearresteerd en opgesloten. Later gaf u dan weer aan drie of vier arrestaties te hebben ondergaan waarbij u telkens zou zijn opgesloten (CGVS, eerste gehoor, p. 3-4). Omtrent uw opsluitingen verklaarde u vervolgens eerst telkens twee à drie dagen te zijn opgesloten. Later gaf u dan weer aan 'na een paar dagen' opsluiting te zijn vrijgelaten (CGVS, eerste gehoor, p. 3-4). Tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS verklaarde u dan weer in 2002 gedurende 1 à 2 dagen te zijn aangehouden en dan weer vrijgelaten. Vanaf de tweede keer zou u dan telkens twee à drie dagen zijn opgesloten (CGVS, tweede gehoor, p. 1-2). U kon ook geen enkel begin van bewijs voorleggen van deze ingeroepen problemen.

Voor zoverre er enig geloof kan worden gehecht aan uw problemen met de Egyptische autoriteiten gedurende uw studententijd aan 'al Azhar' dient vastgesteld dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat deze problemen bij uw terugkeer naar Egypte zich niet meer zullen voordoen.

Immers, desondanks heeft u kunnen afstuderen aan een universiteit. Daarenboven heeft u na uw afstuderen in 2003 nog vele jaren, tot 2010, in Egypte verbleven zonder door de Egyptische autoriteiten te zijn gevisieerd vanwege uw activisme voor de studentenorganisatie in de 'al Azhar'-universiteit.

Uit bovenstaande dient geconcludeerd dat u onvoldoende persoonlijke en concrete elementen heeft aangevoerd die wijzen op een persoonsgerichte en systematische vervolgingsvrees in de zin van de Conventie van Genève. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk kunnen maken een vluchteling in de zin van deze Conventie te zijn

Uw voorgelegde afschrift van uw identiteitskaart, geboorteakte en universitair diploma bewijzen weliswaar wel uw identiteit en afkomst uit Egypte welke hier niet ter discussie staan, maar vermogen bovenstaande appreciatie niet in gunstige zin te wijzigen.

Uit uw voorgelegde medische attesten uit België omtrent uw gewrichten kan niet worden afgeleid dat deze ziekte is veroorzaakt in de door u opgegeven omstandigheden.

Tot slot dient door het CGVS te worden opgemerkt dat naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie – dd.8 april 2014) blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkeren en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. De maand maart 2014 was de rustigste maand sinds de afzetting van president Morsi in juli 2013.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Morsi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. In het najaar van 2013 is het aantal gewelddadigheden waarbij de Koptische gemeenschap in Egypte gevisieerd werd, duidelijk afgenomen. Sinds de schietpartij in de wijk al-Warraq (Cairo) dd. 20 oktober 2013 werd er immers geen melding meer gemaakt van ernstige feiten van sektarisch geweld waarbij doden of gewonden gevallen zijn.

Niettegenstaande er zich in de Sinai met enige regelmaat incidenten voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen de politie en islamitische bendes of bedoeïenestammen. Het gros van het geweld dat er plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de jihadistische terroristen die zichzelf Ansar Beit al-Maqdis noemen. Deze Egyptische tak van Al-Qaeda pleegt af en toe ook aanslagen buiten Sinai. De door hen uitgevoerde terreuraanslagen zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van het Egyptische leger en politie gevisieerd worden. Het Egyptische leger reageert hierop door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoeker in de uiteenzetting van de feiten vermeldt dat hem op 7 augustus 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) werd betekend. Deze beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding wordt als bijlage aan het verzoekschrift gevoegd. Verzoeker stelt hieromtrent als volgt: “Doch de asielprocedure, minstens de beroepstermijn van

verzoeker is nog niet afgelopen. Dat het bevel dan ook dient te worden vernietigd omwille van een gebrekkige motivering.”

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat verzoeker zijn beroep slechts richt tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 juli 2014. Dit blijkt zowel uit het opschrift van het verzoekschrift, uit de aanduiding van de verwerende partij en uit de aanduiding van de bestreden beslissing. Ook de middelen zijn volledig gericht tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2014.

In het belang van een goede rechtsbedeling moet diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering, een afzonderlijke procedure starten om de duidelijkheid van het juridische debat te waarborgen, alsook een snelle en adequate behandeling van de zaak.

Er dient derhalve te worden besloten dat het beroep slechts ontvankelijk is voor zover het de beslissing tot *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”* genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft, en onontvankelijk moet worden verklaard voor zover het het *“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13 *quinquies*), uitgereikt door de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, betreft.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en artikel 48/4, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), stelt verzoeker dat hij zich niet akkoord kan verklaren met de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt hij een poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen.

3.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het reisadvies Egypte van de FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel Ontwikkelingssamenwerking van 22 mei 2014, het artikel *“Minstens vijf doden bij geweld in Egypte”* van Belga van 14 augustus 2014, het artikel *“Doodvonnis voor bijna 200 moslimbroeders”* van ANP van 21 juni 2014 en een artikel over de veiligheidssituatie in Noord-Sinaï.

Overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet legt verzoeker bij faxbericht van 13 november 2014 een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een fotokopie van zijn identiteitskaart met vertaling in het Frans en twee documenten betreffende een strafprocedure met vertaling in het Frans. Dezelfde stukken werden nogmaals ter terechtzitting neergelegd en de originelen werden getoond.

3.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de vaststellingen dat hij bij verschillende gelegenheden verschillende identiteiten opgaf tegenover de Belgische autoriteiten, hij geen enkel origineel identiteitsdocument kan voorleggen terwijl hij sinds 2010 in België verblijft en hij omtrent zijn Egyptisch paspoort tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd ten zeerste doen twijfelen aan de oprechtheid van zijn verklaringen en het gegeven dat hij nog bijna een maand wachtte om asiel aan te vragen terwijl hij al een bevel had gekregen het grondgebied te verlaten bovendien de ernst en de geloofwaardigheid ondermijnt van zijn claim nood te hebben aan internationale bescherming, (ii) hij over bijzonder weinig informatie beschikt met betrekking tot de ideologie en historiek van de Moslimbroederschap en zijn uitleg voor zijn onwetendheid, namelijk dat hij zich louter omwille van een job bij de partij zou hebben aangesloten en dat hij enkel voor de partij zou hebben gekozen omdat deze corruptie in het land zou bestrijden en de werkgelegenheid bevorderen, niet overtuigend is zodat dient te worden besloten dat hij zijn aansluiting en engagement voor het Moslimbroederschap niet aannemelijk maakt en derhalve evenmin geloof kan worden gehecht aan de daaruit voortvloeiende vervolgingsproblemen met de Egyptische autoriteiten, temeer hij over deze problemen incoherente en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd die de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas verder ondergraven, zoals uitvoerig wordt toegelicht, hij ook weinig informatie wist te verschaffen over de situatie van de groep militanten van het Moslimbroederschap die samen met hem

gedurende de acties op 1 december 2005 en 5 december 2005 zouden zijn gearresteerd en gedetineerd, hij het vonnis van zijn veroordeling en het attest van zijn detentie in de 'Zaazik'-gevangenis niet voorlegt en hij onsamenhangende verklaringen heeft afgelegd over wat er met de documenten gebeurd is en over de wijze waarop zijn broer het detentieattest heeft bekomen, en hij evenmin de twee oproepingsbrieven van de politie voorlegt die zijn familie in zijn afwezigheid respectievelijk omstreeks oktober/november 2013 en januari 2014 thuis van de politie zou hebben ontvangen, (iii) hij verklaarde tijdens zijn studentenjaren aan de 'al Azhar'-universiteit vanwege zijn engagement voor de studentenorganisatie 'Gil Nasr al Manshoud' in 2002 en 2003 een drietal keren te zijn gearresteerd door de politie en telkens na twee à drie dagen opsluiting te zijn vrijgelaten doch hij niet precies weet te vertellen hoeveel keer hij door de politie zou zijn aangehouden en opgesloten en hij incoherente verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn opsluitingen waardoor er getwijfeld kan worden aan deze voorgehouden arrestaties, waarvan hij ook geen enkel begin van bewijs kan voorleggen, en voor zoverre er enig geloof kan gehecht worden aan zijn problemen met de Egyptische autoriteiten gedurende zijn studententijd aan 'al Azhar' dient te worden vastgesteld dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat deze problemen bij zijn terugkeer naar Egypte zich niet meer zullen voordoen vermits hij desondanks heeft kunnen afstuderen aan de universiteit en hij na zijn afstuderen in 2003 nog tot 2010 in Egypte verbleven heeft zonder door de Egyptische autoriteiten te zijn gevisieerd vanwege zijn activisme voor de studentenorganisatie in de 'al Azhar'-universiteit, (iv) zijn identiteitskaart, geboorteakte en universitair diploma weliswaar zijn identiteit en afkomst uit Egypte aantonen maar niet vermogen bovenstaande appreciatie in gunstige zin te wijzigen en uit de medische attesten omtrent zijn gewrichten niet kan worden afgeleid dat deze ziekte is veroorzaakt in de door hem opgegeven omstandigheden en (v) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 28 juli 2014 (CG nr. 1013838), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.3.3. In de mate verzoeker aanhaalt dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat alle belangen die bij de beslissing gemoeid zijn tegen elkaar moeten worden afgewogen en dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met zijn belangen, benadrukt de Raad dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts gemachtigd is om een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. De subsidiaire bescherming kan slechts worden toegekend indien voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid.

3.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft.

3.4.1. Verzoeker voert aan dat hij in eerste instantie verkeerde identiteitsgegevens heeft opgegeven uit angst. Hij had immers veel geld aan de smokkelaar betaald om te kunnen vluchten en hij kon onmogelijk terugkeren.

Zo de Raad in sommige omstandigheden kan aanvaarden dat een kandidaat-vluchteling zijn identiteit verzwijgt om niet teruggestuurd te worden naar zijn land van herkomst dient *in casu* te worden vastgesteld dat verzoeker na een controle van de vreemdelingenpolitie op 31 maart 2010 niet alleen duidelijk op intentionele wijze de Belgische autoriteiten trachtte te misleiden door het gebruik van een volledige andere identiteit (naam, geboorteplaats en geboortedatum) doch hij bovendien in de loop van de administratieve procedure geen enkel origineel identiteitsdocument heeft voorgelegd en hij tevens manifest tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn Egyptisch paspoort: "(...) Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS dit paspoort gedurende uw vluchtreis naar België te zijn kwijtgespeeld (CGVS, eerste gehoor, p. 2). Gedurende uw tweede gehoor beweerde u geheel anders dat dit document u ongeveer vier maanden geleden door uw familie per post zou zijn verstuurd maar onderweg verloren zou zijn geraakt (CGVS, tweede gehoor, p. 1). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dan weer uw paspoort aan de smokkelaar te hebben moeten afgeven (zie administratief dossier DVZ, vraag 21). (...)" Verzoeker geeft in voorliggend verzoekschrift niet de minste uitleg voor deze strijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen doch hij stelt de nodige stappen te ondernemen om zijn paspoort te bekomen. Dat verzoeker in strijd met zijn eerdere verklaringen thans aangeeft dat hij wel degelijk in de mogelijkheid is om zijn paspoort in zijn bezit te krijgen, toont andermaal aan dat hij in dit verband leugenachtige verklaringen heeft afgelegd en dat hij niet heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht. Verzoeker blijft overigens nog steeds in gebreke om zijn paspoort voor te leggen.

Bovendien vormt ook het gegeven dat verzoeker nog bijna een maand wachtte om asiel aan te vragen terwijl hij al een bevel had gekregen om het grondgebied te verlaten een contra-indicatie voor de ernst van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming. Verzoekers gedrag kan immers bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Het niet eerder indienen van een asielaanvraag stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

3.4.2. Wat betreft zijn politiek profiel, wenst verzoeker een aantal dingen te verduidelijken die blijkbaar tot verwarring hebben geleid. Hij heeft zich bij de Moslimbroederschap gevoegd omdat zij hem werk beloofd hebben. Dit heeft hij ook steeds zo verklaard. Het feit dat hij de details van het leven van de oprichter niet kent, is volgens verzoeker niet van belang, zijn betrokkenheid wel. Verzoeker wijst erop dat hij geen grote rol had en slechts algemeen lid was. Hij herhaalt dat hij zich slechts bij dit broederschap heeft gevoegd omdat zij hem werk beloofden en hij benadrukt dat hij zich dus heeft aangesloten uit louter opportunistische redenen. Hij is echter wel gekend als Moslimbroeder, wat in zijn hoofde een gegronde vrees creëert.

Verzoeker overtuigt allerminst. Hij komt met zijn betoog immers niet verder dan het louter herhalen van zijn eerdere verklaringen in dit verband en gaat hiermee voorbij aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze dienaangaande terecht

opmerkt als volgt: "Uw uitleg voor uw onwetendheid, namelijk dat u louter omwille van een job u bij de partij hebben aangesloten (CGVS, p. 3) en dat u enkel voor de partij zou hebben gekozen omdat deze corruptie in het land zou bestrijden en de werkgelegenheid bevorderen is niet overtuigend (CGVS, eerste gehoor, p. 2-3 en tweede gehoor, p. 2). Immers, uzelf verklaarde gedurende uw aansluiting bij het Moslimbroederschap van eind 2004 tot de parlementsverkiezingen van december 2005 actief deel te hebben genomen aan verkiezingscampagnes van de partij en jongeren te hebben gesensibiliseerd voor lidmaatschap voor het Moslimbroederschap (CGVS, tweede gehoor, p. 2). U verklaarde ook aan de befaamde islamitische universiteit 'al Azhar' in Cairo te zijn afgestudeerd (CGVS, eerste gehoor, p. 1) waardoor dient aangenomen dat u oog had voor de historische islamitische politieke bewegingen in uw land van herkomst." Daar verzoeker aldus ook in voorliggend verzoekschrift geen valabele uitleg geeft ter verschoning van zijn nagenoeg volstreekte onwetendheid omtrent de ideologie en historiek van het Moslimbroederschap, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij in diens besluit dat verzoeker zijn aansluiting en engagement voor het Moslimbroederschap niet aannemelijk maakt.

3.4.3. Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vervolging door de Egyptische autoriteiten omwille van zijn engagement voor het Moslimbroederschap. Dit klemt des te meer daar hij over deze problemen incoherente en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd die de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag verder ondergraven.

Verzoeker meent dat er helemaal geen sprake is van tegenstrijdigheden in zijn relaas. Hij wenst te benadrukken dat hij wel degelijk 3 dagen opgesloten en mishandeld is geweest na de gewelddadige interventie van de politie. Voorts kan er volgens verzoeker geen twijfel bestaan over de frequentie waarmee zijn ouders hem bezochten in de gevangenis. Hij verduidelijkt dat familieleden van gevangenen wekelijks de kans hadden om hun geliefden te bezoeken in de gevangenis. Dit was echter onmogelijk voor zijn familie. Zij hebben steeds geprobeerd om zo veel mogelijk op bezoek te komen, doch dit verwaterde uiteindelijk tot één keer per maand. Ook wat betreft zijn bezigheden in de gevangenis, kan er geen twijfel bestaan, aldus verzoeker, die herhaalt dat hij de cellen van de rijkere gevangenen poetste. Dit is uiteraard geen officiële functie binnen het gevangeniswezen, doch hij heeft wel gewerkt. Verzoeker wijst er voorts nog op dat de verschillende interviews over een lange periode gespreid zijn en dat dit voor verwarring kan zorgen. Bovendien wordt dit effect versterkt door het feit dat de feiten meer dan negen jaar geleden zijn gebeurd en er bijna 1 jaar verstreken is tussen het eerste en tweede interview, aldus nog verzoeker.

Verzoeker beperkt zich tot het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen, hetgeen onvoldoende is om de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring is dan ook geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties te vergoelijken zodat deze onverminderd overeind blijven. Voorts benadrukt de Raad dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat hij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, en dit ongeacht het tijdsverloop sinds de feiten zich hebben voorgedaan, *quod non in casu*. De vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing halen dan ook verzoekers geloofwaardigheid verder onderuit.

3.4.4. De Raad stelt vast dat verzoeker geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar wordt vastgesteld dat (i) verzoeker weinig informatie wist te verschaffen over de situatie van de groep militanten van het Moslimbroederschap die samen met hem gedurende de acties op 1 december 2005 en 5 december 2005 zouden zijn gearresteerd en gedetineerd, (ii) hij het vonnis van zijn veroordeling en het attest van zijn detentie in de 'Zaazik'-gevangenis niet voorlegt en hij onsamenvattende verklaringen heeft afgelegd over wat er met de documenten gebeurd is en over de wijze waarop zijn broer het detentieattest heeft bekomen en (iii) hij verklaarde tijdens zijn studentenjaren aan de 'al Azhar'-universiteit vanwege zijn engagement voor de studentenorganisatie 'Gil Nasr al Manshoud' in 2002 en 2003 een drietal keren te zijn gearresteerd door de politie en telkens na twee à drie dagen opsluiting te zijn vrijgelaten doch hij niet precies weet te vertellen hoeveel keer hij door de politie zou zijn aangehouden en opgesloten en hij incoherente verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn opsluitingen waardoor er getwijfeld kan worden aan deze voorgehouden arrestaties, waarvan hij ook geen enkel begin van bewijs kan voorleggen, en voor zoverre er enig geloof kan gehecht worden aan zijn problemen met de Egyptische autoriteiten gedurende zijn studententijd aan 'al

Azhar' dient te worden vastgesteld dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat deze problemen bij zijn terugkeer naar Egypte zich niet meer zullen voordoen vermits hij desondanks heeft kunnen afstuderen aan de universiteit en hij na zijn afstuderen in 2003 nog tot 2010 in Egypte verbleven heeft zonder door de Egyptische autoriteiten te zijn geveiseerd vanwege zijn activisme voor de studentenorganisatie in de 'al Azhar'-universiteit. Ook deze vaststellingen en overwegingen, die steun vinden in het administratief dossier, blijven derhalve onverminderd staande en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

3.4.5. Voor het overige blijft verzoeker steken in het volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker er dan ook niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

3.4.6. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

Verzoekers identiteitskaart, geboorteakte en universitair diploma tonen slechts zijn identiteit, afkomst uit Egypte en studies aan, gegevens welke niet worden betwist, doch vormen geen bewijs van de door hem aangehaalde feiten of de beweerde vervolging.

Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, kan uit de medische attesten omtrent zijn gewrichten niet worden afgeleid dat de ziekte is veroorzaakt in de door hem opgegeven omstandigheden.

Wat betreft de twee documenten waaruit moet blijken dat verzoeker gezocht wordt door de politie van Mashtoul al Souk, kan de Raad slechts vaststellen dat het ene document dateert van 2013 en het andere van 2014 doch beide stukken op dezelfde datum, zijnde 30 oktober 2014 werden afgeleverd, hetgeen de nodige twijfels doet rijzen omtrent de authenticiteit van deze documenten. Daarenboven kan slechts bewijswaarde worden toegekend aan voorgelegde documenten wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* allerm minst het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

3.4.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het vluchrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.5.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een

verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat ook het EHRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Derhalve kan verzoeker niet volstaan met de blote bewering dat bij een terugkeer naar zijn land van herkomst artikel 3 EVRM zou zijn geschonden.

3.5.2. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist deze motivering en stelt dat de situatie in Egypte dagelijks escaleert. Hij wijst erop dat onder de slachtoffers ook veel burgers zijn en stelt dat hij wel degelijk een doelwit zou vormen indien hij zou terugkeren. Volgens verzoeker is het overduidelijk dat de situatie alleen maar verslechtert en dat de overheid niet het nodige doet om de Egyptenaren te beschermen. Hij vervolgt dat in de recentste berichtgeving nog maar eens verduidelijkt wordt dat de situatie in Egypte enorm explosief en gevaarlijk is. Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker naar het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde reisadvies en een artikel van Human Rights Watch waaruit moet blijken dat er zware overtredingen zijn door de Egyptische autoriteiten op het vlak van mensenrechten.

Met het louter betwisten van de beoordeling van de veiligheidssituatie door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, de verwijzing naar een reisadvies en het citeren uit een niet nader gespecificeerd noch bijgevoegd artikel van Human Rights Watch, brengt verzoeker evenwel geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad benadrukt in dit verband dat een reisadvies slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Egypte te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Egyptische nationaliteit bezitten. Uit het reisadvies kan overigens geenszins blijken dat er in Egypte actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor het artikel "*Minstens vijf doden bij geweld in Egypte*" van Belga van 14 augustus 2014, het artikel "*Doodvonnissen voor bijna 200 moslimbroeders*" van ANP van 21 juni 2014 en het artikel over de veiligheidssituatie in Noord-Sinaï. Niettegenstaande uit het geheel van informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat de actuele politieke situatie en de veiligheidssituatie in Egypte erg gespannen is nadat het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen, dat grote

protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president waarbij ook burgerdoden te betreuren vielen, dat ook na het opheffen van de noodtoestand en de avondklok in november 2013 de demonstraties van Morsi-aanhangers blijven aanhouden, dat er na de afzetting van president Morsi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden en dat er in de Sinai met enige regelmaat terreuraanslagen worden gepleegd waarbij voornamelijk de politie en het leger gevisieerd worden, kan hieruit niet worden besloten dat de actuele situatie in Egypte er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van vernoemd artikel. Gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier en het verzoekschrift, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Egypte gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

3.5.3. Tot slot wijst de Raad erop dat verzoekers bewering als zou in bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd zijn waarom hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming, feitelijke grondslag mist. Eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen twee maal werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij de mogelijkheid om zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van zijn advocaat en een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

3.7. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.8. Waar verzoeker *in fine* vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS